

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 594/2012-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. decembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. E. K., Z., zastúpenej Advokátskou kanceláriou K. spol. s r. o., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky opatrením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV Pz 167/12-6 z 27. augusta 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. E. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. novembra 2012 doručená sťažnosť MUDr. E. K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) opatrením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. IV Pz 167/12-6 z 27. augusta 2012 (ďalej len „napadnuté opatrenie“).

2. Z obsahu sťažovateľkou podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že je proti nej vedené trestné stíhanie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 a 2 písm. a) a b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) na skutkovom základe uvedenom v uznesení vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru, odboru kriminálnej polície, V., pod sp. zn. ČVS: ORP-171/JP-VK-2010 z 9. februára 2012 (ďalej len „rozhodnutie policajta“). Proti tomuto rozhodnutiu policajta podala sťažovateľka sťažnosť, o ktorej rozhodla prokurátorka Okresnej prokuratúry Zvolen (ďalej len „okresná prokuratúra“) uznesením č. k. 2 Pv 554/09-45 z 25. apríla 2012 o jej zamietnutí podľa § 193 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), teda z dôvodu nedôvodnosti podanej sťažnosti. Ďalej sťažovateľka využila mimoriadny opravný prostriedok podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku, ktorý generálna prokuratúra napadnutým opatrením odložila z dôvodu oneskorenosti jeho podania. V ostatnom podala sťažovateľka sťažnosť ústavnému súdu.

3. Sťažovateľka v podanej sťažnosti nesúhlasila s právnym záverom generálnej prokuratúry o nedodržaní lehoty na podanie mimoriadneho opravného prostriedku podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku, ktorým sa domáhala preskúmania uznesenia okresnej prokuratúry č. k. 2 Pv 554/09-45 z 25. apríla 2012 ako právoplatného rozhodnutia vydaného orgánom činným v prípravnom trestnom konaní, pretože *„... uznesenie prokurátorky Okresnej prokuratúry Zvolen zo dňa 25. 04. 2012 spis. zn. 2 Pv 554/09-45 bolo obhajcovi... doručené dňa 23. 05. 2012 a teda právoplatnosť nadobudlo až týmto doručením, t. j. dňa 23. 05. 2012 a nie už dňa 25. 04. 2012, a preto lehota na podanie návrhu... na postup podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku uplynula dňa 23. 08. 2012 a nie už dňa 25. 07. 2012“*. V podanej sťažnosti vyslovila názor, podľa ktorého *„Predpokladom právoplatnosti rozhodnutia, ktoré sa nevyhlasuje, predsa je a musí byť jeho doručenie tomu, koho sa toto rozhodnutie týka a o koho právach sa ním rozhoduje, a nie len vyznačenie dátumu na rozhodnutí pri jeho vypracovaní prokurátorom bez ohľadu na to, kedy a či vôbec je tomu, koho sa týka, doručené, najmä ak od právoplatnosti takéhoto rozhodnutia začína pre toho, o koho právach sa ním rozhodlo (t. j. obvinenému), plynúť lehota na podanie mimoriadneho opravného prostriedku.“*

4. Na základe už uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu garantované v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky opatrením (postupom) Generálnej prokuratúry... zo dňa 27. 08. 2012 spis. zn. IV Pz 167/12-6 pri preskúmaní veci na základe návrhu sťažovateľky ako obvinenej na postup podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku podanom na Generálnu prokuratúru... za účelom zrušenia uznesenia prokurátorky Okresnej prokuratúry Zvolen zo dňa 25. 04. 2012 spis. zn. 2 Pv 554/09-45 porušené bolo.

2. Ústavný súd... uznesenie prokurátorky Okresnej prokuratúry Zvolen zo dňa 25. 04. 2012 spis. zn. 2Pv 554/09-45 zrušuje a vec vracia Okresnej prokuratúre Zvolen na ďalšie konanie.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

7. V sťažnosti je oddelený petit od jej ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáhal. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy).

8. *Sťažovateľka v texte sťažnosti argumentuje, že k porušeniu jej práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy došlo postupom generálnej prokuratúry, ktorá „... upovedomením zo dňa 27. 08. 2012 spis. zn. IV Pz 167/12-6 o vybavení podnetu zo 14. 08. 2012 odložila návrh... na postup podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku podaný za účelom zrušenia uznesenia prokurátorky Okresnej prokuratúry Zvolen zo dňa 25. 04. 2012 spis. zn. 2 Pv 554/09-45..., ktorý bol podaný... na Generálnu prokuratúru... dňa 14. 08. 2012, ako podaný po uplynutí lehoty uvedenej v ustanovení § 364 ods. 1 Trestného poriadku. Vyššie uvedené upovedomenie Generálnej prokuratúry... zo dňa 27. 08. 2012 spis. zn. IV Pz 167/12-6 bolo... (sťažovateľke, pozn.) doručené prostredníctvom obhajcu doporučenou poštou dňa 07. 09. 2012“. Týmto postupom generálna prokuratúra podľa jej názoru „... porušila základné právo... na inú právnu ochranu garantovanú v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, nakoľko... týmto svojim opatrením (postupom) odňala právo na inú právnu ochranu spočívajúcu v... práve na postup podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku za účelom preskúmania a prípadného zrušenia uznesenia prokurátorky Okresnej prokuratúry Zvolen zo dňa 25. 04. 2012 spis. zn. 2 Pv 554/09-45 Generálnym prokurátorom Slovenskej republiky, k zrušeniu ktorého... môže dôjsť len do šiestich mesiacov od právoplatnosti napadnutého uznesenia“.*

II. A

Posúdenie podanej sťažnosti v kontexte právomocí ústavného súdu

9. Ústavný súd konštatuje, že právna vec sťažovateľky sa nachádzala v štádiu prípravného konania, v rámci ktorého jej bolo rozhodnutím policajta vznesené obvinenie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 a 2 písm. a) a b) Trestného zákona, ktoré bolo

v odvolacom (sťažnostnom konaní, pozn.) potvrdené okresnou prokuratúrou ako vecne správne a zákonné. Mimoriadny opravný prostriedok podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku bol napadnutým opatrením generálnej prokuratúry odložený z dôvodu oneskorenosti jeho podania.

10. Ešte predtým, ako sa ústavný súd začne zaoberať samotnou vecnou stránkou, je vždy povinný preskúmať procesné náležitosti sťažnosti. Z toho vyplýva, že iba v prípade, ak sťažnosť spĺňa všetky zákonom ustanovené formálne náležitosti a zároveň neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, sa ňou môže zaoberať aj z hľadiska jej vecnej stránky. Jedným zo základných pojmových znakov sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, resp. podľa § 49 zákona o ústavnom súde ako prostriedku ochrany ústavou (alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou) zaručených základných práv alebo slobôd, je zásada subsidiarity. Zmyslom a účelom tejto zásady je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04).

11. Ústavný súd v obdobných prípadoch opakovane zdôraznil, že trestné konanie od svojho začiatku až po jeho koniec je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietať pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (napr. III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, I. ÚS 314/09). Ústavný súd zastáva názor, že nie je iba jeho povinnosťou ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Túto

povinnosť majú aj všeobecné sudy ako primárni ochrancovia ústavnosti (napr. III. ÚS 79/02).

12. Ústavný súd teda v okolnostiach danej veci konštatuje, že trestná vec sťažovateľky sa v čase podania sťažnosti ústavnému súdu nachádzala v tzv. prípravnom konaní, keď o dôvodnosti, a teda zákonnosti a ústavnosti jej trestného stíhania meritórne zatiaľ všeobecný súd nerozhodoval. Z uvedeného okrem iného vyplýva, že platná právna úprava trestného konania umožňuje sťažovateľke ako obvinenej a prípadne aj v ďalšom štádiu trestného konania (po prípadnom podaní obžaloby) ako obžalovanej právne účinným spôsobom namietat porušenie základných práv a slobôd garantovaných ústavou vrátane ňou označeného práva na inú právnu ochranu, ku ktorým malo dôjsť aj v dôsledku postupu generálnej prokuratúry v predmetnej trestnej veci. Procesné záruky zabezpečujúce zákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní a všeobecných súdov (prípadne ochranu pred jej porušením) pritom vyplývajú z II. časti (predsúdne konanie) tretej hlavy prvého oddielu (dozor prokurátora), ako aj III. časti (súdne konanie) druhej hlavy (preskúmanie a predbežné prejednanie obžaloby), prípadne šiestej hlavy (odvolanie a konanie o ňom) alebo ôsmej hlavy (mimoriadne opravné prostriedky) Trestného poriadku.

13. Ústavné súdnictvo a právomoc ústavného súdu sú teda vybudované predovšetkým na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, v ktorých protiústavnosť nemožno napraviť iným spôsobom, teda predovšetkým procesnými prostriedkami vyplývajúcimi z príslušných procesných noriem, akou Trestný poriadok nepochybne je. Navyše je nutné skonštatovať, že aj samotné vyšetrowanie v predmetnej trestnej veci nie je skončené a postavenie sťažovateľky ako strany trestného konania jej už v rámci prípravného konania dáva postavenie a tomu korešpondujúcu plnú potenciú aktívne zasahovať do objasňovania skutkovo relevantných okolností a skutočností jej za vinu kladených. Otázka dôvodnosti vznesenia obvinenia je predmetom celého trestného konania a ústavnému súdu v tejto súvislosti náleží zaoberať sa otázkou ochrany základných práv a slobôd zásadne až po jeho skončení, s výnimkou mimoriadnych situácií, napríklad ak je súčasne dotknutá osobná sloboda jednotlivca, teda po vyčerpaní všetkých procesných prostriedkov, ktoré obvinenému/obžalovanému Trestný poriadok poskytuje.

14. Vzhľadom na už uvedené skutočnosti a s prihliadnutím na to, že platná právna úprava trestného konania umožňuje sťažovateľke (ako obvinenej či obžalovanej) v ďalšom priebehu konania v rámci uplatnenia práva na obhajobu právne účinným spôsobom namietat' porušenie svojich základných práv a slobôd garantovaných ústavou v dôsledku nezákonného postupu orgánov činných v trestnom konaní v štádiu prípravného konania v jej trestnej veci, ako aj pred orgánmi činnými v trestnom konaní pri realizácii úkonov trestného konania, tak aj pred všeobecnými súdmi, a to v prípade podania obžaloby prokurátorom, dospel ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľky týkajúcej sa namietaného porušenia jej základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorá nebola v čase podania ústavnej sťažnosti právoplatne skončená, k záveru o nedostatku svojej právomoci konať a rozhodnúť v uvedenej veci (obdobne napr. III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05).

II. B

Posúdenie podanej sťažnosti z hľadiska naplnenia formálnych náležitostí sťažnosti

15. Vychádzajúc z obsahu sťažnosti ústavný súd konštatuje, že táto sťažnosť napriek tomu, že sťažovateľka je kvalifikovane zastúpená advokátom, nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a 2 a § 50 ods. 1 písm. b) a c) a ods. 2 zákona o ústavnom súde.

16. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa k návrhu na začatie konania musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

17. Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania, čo osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu

svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom. Ustanovenie § 20 zákona o ústavnom súde sa v celom rozsahu vzťahuje na sťažnosť podľa § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde.

18. Podľa § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili. Podľa § 50 ods. 1 písm. b) zákona o ústavnom súde musí sťažnosť ďalej obsahovať označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody. Podľa písmena c) citovaného zákonného ustanovenia musí sťažnosť taktiež obsahovať označenie, proti komu smeruje, pričom sa musí uviesť porušovateľ práva identifikáciou najmä orgánu verejnej moci, pred ktorým je sťažovateľ účastníkom konania.

19. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy, ktorú poskytuje v rozsahu vyplývajúcom z ustanovení čl. 125 až čl. 130 ústavy, má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde). Až na výnimky, ktoré v danej veci nie sú relevantné, je ústavný súd pritom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

20. V nadväznosti na už uvedené a v súvislosti s § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde poukazuje ústavný súd taktiež na znenie § 12 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o advokácii“), podľa ktorého advokát môže vykonávať advokáciu a) samostatne, b) v združení spolu s inými advokátmi, c) ako spoločník verejnej obchodnej spoločnosti, d) ako komplementár komanditnej spoločnosti alebo e) ako konateľ spoločnosti s ručením obmedzeným. Podľa § 12 ods. 4 zákona o advokácii pri poskytovaní právnych služieb je advokát povinný používať profesijné označenie advokát alebo advokátka. Ak poskytuje právne služby prostredníctvom združenia, verejnej obchodnej spoločnosti, komanditnej spoločnosti alebo spoločnosti s

ručením obmedzeným, k profesijnému označeniu pripája aj meno združenia alebo obchodné meno spoločnosti.

21. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že k sťažnosti priložené splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľky v konaní pred ústavným súdom bolo udelené advokátskej kancelárii vystupujúcej pod obchodným menom Advokátska kancelária K. spol. s r. o., B., čím teda disponuje nedostatkom spočívajúcim v nedostatočnej personifikácii konkrétneho advokáta, ktorý bude zastupovať sťažovateľku v konaní pred ústavným súdom, a preto trpí sťažnosť aj nedostatkom nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí, ktorý aj s ohľadom na ďalej uvedené (body 22 až 24) je dôvodom samým osebe na odmietnutie sťažnosti.

22. Ústavný súd ďalej konštatuje, že aj samotná sťažnosť (jej petit) disponuje formálnymi nedostatkami. Petit sťažnosti (pozri bod 4) nie je vymedzený presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom na rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci. Formulácia návrhu na rozhodnutie vo veci samej (petitu) je neúplná a v kontexte obsahu sťažnosti nezrozumiteľná. Sťažovateľka síce brojila proti napadnutému opatreniu generálnej prokuratúry, v rámci ktorého žiadala vysloviť porušenie v petite označeného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, avšak nežiadala už jeho zrušenie, ale iba zrušenie predchádzajúceho, resp. právoplatného uznesenia okresnej prokuratúry č. k. 2 Pv 554/09-45 z 25. apríla 2012, pri ktorom naopak v petite svojej sťažnosti nežiadala vyslovenie porušenia označeného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

23. Rozhodnutie o zrušení uznesenia okresnej prokuratúry je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľky (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy). A keďže sťažovateľka v konaní pred ústavným súdom, kvalifikovane zastúpená advokátom, sa v návrhu na rozhodnutie o sťažnosti nedomáhala vyslovenia porušenia základných práv, resp. slobôd v napadnutom konaní okresnej prokuratúry, ale iba navrhla zrušiť toto uznesenie, ústavný súd viazaný návrhom sťažovateľky na začatie konania v zmysle § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde sa touto časťou sťažnosti nemohol zaoberať (k tomu pozri IV. ÚS 155/07).

24. Ústavný súd pripomína, že takýto rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľky a jej splnomocnenia ako povinnej prílohy, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). V tejto súvislosti ústavný súd už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“ Aj vzhľadom na to naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

25. Ústavný súd preto aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľky konštatuje, že sťažnosť – nad rámec uvedeného v časti II.A tohto odôvodnenia – vykazuje také nedostatky náležitostí predpísaných ústavou a zákonom o ústavnom súde, že nie je možné preskúmať splnenie hoci len procesných podmienok konania pred ústavným súdom, a preto ju v tejto časti a z uvedených dôvodov odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. decembra 2012

